

ISSN 2547-9946

İYİLİK SAĞLIK

Kahve tadında
bir hayat

Hayat denen
labirent

ABD'de
obezite ve
alkolün kanser
için risk
yaratdığı az
biliniyor

"Neden ben?"
diye sorunca
doktorum öyle
bir cevap
verdi ki...

Kanseri
önlemede en
etkin ilaç:
Yürüyüş
Basit, bedava
ve eğitim
gerektirmiyor

Amerikan
İlaç ve Gıda
Kurumu
(FDA) yeni
ilaçları
onayladı

Ücretsizdir, Alabilirsiniz.

2018

OCAK ŞUBAT MART

Üç ayda bir yayımlanır.

İÇİNDEKİLER

1

Kanseri önlemede en etkin ilaç: Yürüyüş

Amerikan Kanser Enstitüsü Uyarıyor: Standardın dışında olan ek gıdalara güvenmeyin

2

ABD’de obezite ve alkolün kanser için risk yarattığı az biliniyor

3

Kahve tadında bir hayat

4

Hayat denen labirent

6

“Neden ben?” diye sorunca doktorum öyle bir cevap verdi ki...

8

Amerikan İlaç ve Gıda Kurumu (FDA) yeni ilaçları onayladı

Teşekkür: Bültenimize dilbilgisi açısından vermiş olduğu katkıdan dolayı Türkçe Öğretmeni Sayın Füsun Dursun’a teşekkür ederiz.

Lösemi Lenfoma Miyelom Hastaları ve Araştırma Eğitim Birliği Derneği Adına Sahibi

Dr. Muhit ÖZCAN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Dr. Selami Koçak TOPRAK

Editör

Dr. Muhit ÖZCAN

Editör Yardımcıları

Dr. Sinem CİVRİZ BOZDAĞ (Koordinatör)

Dr. Meltem KURT YÜKSEL

Dr. Pervin TOPÇUOĞLU

Dr. Selami Koçak TOPRAK

İletişim

Lösemi Lenfoma Miyelom Hastaları ve Araştırma Eğitim Birliği Derneği (LLMBİR)

Hoşdere Caddesi No: 198/5

Yukarıyancı, Çankaya/ANKARA

Telefon : 0530 156 87 68

E-posta : editor@llmdergi.org

Web : www.losemilenfomamiyelom.org

Lösemi Lenfoma Miyelom Hastaları ve Araştırma Eğitim Birliği Derneği (LLMBİR)

YÖNETİM KURULU

Başkan

Dr. Muhit ÖZCAN

İkinci Başkan

Harun AKIN

Genel Sekreter

Dr. Selami Koçak TOPRAK

Sayman

Selma ULUSOY

Üyeler

Ertuğrul AKÇAOĞLU

Gürol DEMİR

Necdet KARADOĞAN

bilimsel tıp
yayınevi
www.bilimseltipyayinevi.com

Yayıncı

Osman ÇEVİK

Genel Koordinatör

Ecz. İbrahim ÇEVİK

Genel Koordinatör Yardımcısı

Özlem ÖZTÜRK

Yayın Koordinatörü

Buket ERARSLAN

Redaksiyon

Gülten AYDINOL

Grafik - Tasarım

Özlem ESEN

İletişim

Bükreş Sokak No: 3/20 Kavaklıdere-Ankara

Telefon : +90 312 426 47 47 • 466 23 11

Faks : +90 312 426 93 93

E-posta : bilimsel@bilimseltipyayinevi.com

Web : www.bilimseltipyayinevi.com

Kanseri önlemede en etkin ilaç:

YÜRÜYÜŞ

Basit, bedava ve eğitim gerektirmiyor

Yapılan çalışmalar düzenli yürüyüş yapmanın süreden bağımsız olarak ölüm riskini azalttığını gösteriyor. Her ne kadar rehberler 'İdeal sağlık' koşullarının sağlanabilmesi için haftada 150 dakika orta düzeyde veya 75 dakika ağır düzeyde egzersiz yapılmasını öneriyorsa da yeni bilgiler SADECE haftada 120 dakika ama düzenli yürüyüş yapmanın sağlık için çok faydalı olduğunu söylüyor.

Amerikan Kanser Enstitüsü Uyarıyor: Standardın dışında olan EK GIDALARA GÜVENMEYİN

Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunan Ulusal Kanser Enstitüsü, alternatif tıp veya ek gıdaları standart tedavi dışında kalan ürünler ve medikal sistemler olarak tanımlıyor.

Ek gıda veya bitkisel ürünlerde mikropların, böcek ilaçlarının veya ağır metallerin bulaşması olma olasılığı bulunmakta. Bitkisel ürünlerin her kutusunda standart dozda ve etkide etken madde olmayabilir.

Bu enstitü bünyesinde yapılan toplantılarda alternatif tıp yaklaşımları ve ek gıdalarla ilgili kanser tedavilerinde henüz sağkalım üzerine yeterince etkili ürünlerin bulunmadığı ve bu konularda bilimsel ve klinik çalışmalar yapılması gerektiği belirtildi. Ancak, bu bilimsel çalışmalar ışığında alternatif tedaviler ve ek gıdalarla ilgili etki, yan etki, hayat kalitesi ve sağkalım sonuçları alındıktan sonra yorumda bulunulabileceği eklendi. Sonuç şu ki kanserler modern tedavi yöntemleriyle giderek başarılı bir şekilde tedavi ediliyor ve anlamsız ürünlerle yoldan sapmamak gerekli.

ABD'DE OBEZİTE VE ALKOLÜN KANSER İÇİN RİSK YARATTIĞI AZ BİLİNİYOR

Amerika Birleşik Devletleri'nde kanserden korunma konusunda bireylerin %89'unun umutlu olduğu anlaşıldı. Kanserden korunma ile ilgili dikkat edilmesi gerekenler konusunda %66'lık bir kesim sigaranın, %50'lik bir kesim ise kötü beslenmenin zararlarından haberdarlar. Büyük bir çoğunluğun güneşe maruziyetten sakınılması gerektiği konusunda fikri olmakla birlikte obezitenin ve alkolün kanser gelişimi üzerine etkileri konusunda bilgiye bireylerin sadece %30'u sahip. Oysa bugün obezitenin bağırsak (kolon), prostat ve rahim kanserleri; alkolün ise yemek borusu, meme ve bağırsak kanserleri başta olmak üzere çeşitli kanserler için önemli bir risk faktörü olduğu bilinen bir gerçek. Bunlara ek olarak virüslerin kanser gelişiminde rolü olduğuna dair çok az bilgi sahibi olunduğu da araştırmaların gösterdiği başka bir bulgu. Bilindiği gibi virüsler de bazı kanserlerin gelişiminde rol oynamakta. ABD gibi gelişmiş bir ülkede bile kanser konusunda bilinç düzeyinin yetersizliği ortada. Daha çok çalışmak gerekiyor.

KAHVE TADINDA BİR HAYAT

Ankara'da yıllarca esnaf olarak çalıştıktan sonra emekli oldum. 2006 yılında boğazımda bezeler çıktı, büyümeye ve çoğalmaya başladı. O ara tiroid ameliyatı oldum. Ameliyat esnasında bezeler alınmış. Patolojiye gönderilmiş, 15 gün sonra sonuçlar geldiğinde adeta dünya başıma yıkıldı. Hodgkin Lenfoma teşhisini duyunca yarım saat ağladım. Kanseri adını duymak dahi istemiyordum. Bu hastalığa nasıl yakalandığımı anlayamıyordum. Ama güçlü olmalıydım. Geldiği gibi gidecekti.

Kemoterapi süreci başladı. Çok zor bir süreç yaşadım. Ama üstesinden gelecektim. Doktorumun söylediklerine harfiyen uydum. Süreci uzatmadan kemoterapilerim iyi sonuçlar verdi. Ama sosyal hayattan kopmadım. Eski hayatıma aynı şekilde devam ettim. 2007 yılında kemoterapi süreci bitti ama kontrollerim devam ediyordu. 2009 yılında doktorumdan izin alarak, büyük bir heyecanla Ankara'dan Bodrum Turgutreis'e yerleştim. Oradan kontrollerime gelip gidiyordum. Yeni bir ortam, yeni arkadaşlıklarla hastalığımı geçmişte bırakmıştım.

Sekiz sene sonra hastalığım nüksetti. Bu süreçte çok ağır bir kök hücre tedavisi gördüm. Zaman zaman özgüvenimi kaybedecek kadar ağır bir süreç geçirdim. O arada evime şömine yaptırıyordum. Bu ağır tedavi sürecinde bunu da yeneceğim inancıyla şömine işini yarıda bırakmadım. Tedavi devam ederken şömineyi ustalar bitirdi.

Kemoterapi sürecinde hiç doymuyordum. Çok su içip bolca yiyordum. Arkadaşlarımdan beni doğaya götürmelerini rica ediyordum. Ailem ve arkadaşlarım beni hiç yalnız bırakmadılar. İsteklerimde beni kırmıyorlardı.

Tedavi sürecinde saçlarım döküldü, buna rağmen kel kafalı gezdim. Bu bizim hastalığımızın yan etkisi dedim. Gelip geçici diyerek maske ile açık havada gezdim. Hedeflerimden hiç vazgeçmedim. Umutlarımı kaybetmedim. Başkalarının ne söylediğini hiç takmadım. Bu da hastalığı atlatmamdaki en önemli etkidir diye düşünüyorum. Yurt dışı gezilerine başladım. Bundan sonraki hayatımda seyahat ederek yaşamak istiyorum.

Halen Turgutreis'te hayatımı devam ettiriyor, Ankara'ya kontrollerime gelip gidiyorum. Doktorlarıma bütün süreç boyunca desteklerinden dolayı çok teşekkür ediyorum. Doktoruma inancımı hiç kaybetmedim.

Rana KILIÇ

HAYAT DENEN LABİRENT

Hepinize hayat dolu, en samimisinden bir merhaba!

Yazıma ilk olarak geçen yıl geçirdiğim zorlu süreçte desteğini bir şekilde bana hissettirmeyi başarmış herkese, ama özellikle en büyük desteğim biricik aileme ve doktorlarıma teşekkür ederek başlamak istiyorum.

Hayat nedir sorusunun benim için cevabı tek kelimedir: bir labirent. Çıkışta bizi neyin beklediğini, ne kadar zamanda çıkacağımızı, sarmaşıklarla mı yoksa çiçeklerle mi döşeli bilmediğimiz, bol dönemeçli, bol oyunlu bir labirent. İnsanın karşısına neler getireceği sonsuz bir bilinmezlik, tahmin edilemez olasılıklarla dolu ve herkese hazırladığı bambaşka bir sürpriz var. Sorsak bu hayatta kimse halinden memnun değil, herkes hayatında tamamen doyuma ulaşamamanın hüznüyle dolu ve eksikliğinden yakınacak bir şey mutlaka buluyor. Sanki hepimiz mutsuz olmaya şartlanmış labirentin çıkışına koşuşturan bir grup sosyal denek gibiyiz.

Ha ben çok mu farklıyım, değilim. Daha doğrusu değilim. Her insan gibi ben de okul çağında başarılı olursam hayatımın iyi süreceğini, iyi bir iş, aş, evimin olacağını hayal ederek büyüdüm. Bu hayallerle tıp okudum ve doktor oldum. Kendimi bildim bileli hep eğitim sisteminin kadrolu öğrencisiydim. Çabalarım halen devam ediyordu, öğrenci kademisinin en üstüne dayanıp nihayet memur kategorisine huzurla erişmem için son adım olan uzmanlık sınavına kendimi adanmış memlekette ders çalışıyordum ki...

İşte benim hayatımın kırılma noktası burası oldu. Evde kendi kendimin boynumda fark ettiğim şişliklerle başlayan; 1 ay tanı, 6 ay kemoterapi ile devam eden 7 aylık bir süreç.

Bu süreçte aklımda kalan iki an var. Duygu yoğunluğunu had safhalarda yaşadığım bu iki anın ilki biyopsi sonucumu telefonda öğrendiğimiz an. Annemin üzüntüsünü ve babamın aylarca sürececek sessizliğinin başlangıcını unutamıyorum. Hiçbir şey aklıma gelmiyordu, kilitlenmişim. Altı yıllık eğitimimdeki tüm bilgiler o an silinmişti, o an sadece bir hastaydım.

Altı yılımı hastalıklar, hastalar, hastane ile iç içe geçirmiş biri olarak kendi hastalığımın birçok kişiyi daha önce görmüştüm. Elbette bu sürecin çok zor olduğunu biliyordum, hasta ve ailelerinin sıkıntılarını tahmin edebiliyordum. Fakat kendim bu hastalığa yakalanmadan önce bu kişilerin neler hissettiklerini tahmin edemediğimi farkettim. “Hayatta en önemli şey nedir?” diye sorsan hemen hemen herkes sağlık diye konduruverir, fakat gerçekten sağlığını bir kez kaybetmemişsen bunu hissederek söylemek çok zordur.

İkinci an ise 7 aylık süreçten sonraki kontrol tomografimin sonucunun iyi çıktığını öğrendiğim an. Mutluluk ve şükürle karışık bir rahatlama hissiyle ağlayarak içimi boşalttığım an.

İnsan tam olarak kaç yaşında büyür, olgun sayılır, kişiliği oturur, hayattan beklentilerinin tam anlamıyla farkına varır, geleceğini yönlendirmek için radikal kararlar almaya başlar? Herkesin bu sorulara net yanıtlar vermeye başladığı kendi miladı vardır mutlaka hayatında. İşte benim miladım da bu hastalık sürecim oldu. Artık küçük şeyleri kafaya takmamaya, mutlu olduğum şeylere daha çok odaklanmaya çalışıyorum. Daha çok şey öğrenmeye, daha çok dinlenmeye, içimdeki sese daha çok kulak vermeye başladım. Kendimi neden hastalandığım sorularıyla suçlamak yerine daha çok sevmeye yöneldim. İnsanların ancak haberlerde gördüğü birçok şeyin, başımıza gelmediği sürece anlayamadığımız birçok şeyin gerçekten var olduğunun daha çok farkına vardım. Geçmişte olduğumdan daha duyarlı bir birey oldum ve en önemlisi daha iyi empati yapabilir hale geldim. Kısacası benim labirentimin en büyük tuzaklı dönemeçlerinden biri, aslında bana bambaşka şeyler öğreten sürprizlerle dolu yepyeni bir yola açıldı.

Hastalık sürecimi anlatmaya çalıştığım bu yazıyı okuyanların aklında kalmasını daha çok istediğim birkaç şeye değinmek isterim son olarak.

İlki kanser hastasının eş, dost, akraba ve tanıdıklarına. Sanki ölümümüzün fermanı yazılmışçasına bir ifadeyle, destek ve moral olmak yerine üzüntü aşılama ve demoralize etmeye gelenlere duyurulur. Bizler avutulmak istemiyoruz, hala yaşıyoruz, hala varız. Sizden daha önce veya sonra öleceğimizin garantisi de yok.

İkincisi kanser hastalarının birinci derece yakınlarına. Bizlerin bu süreçteki en önemli desteği sizlersiniz. Eğer siz kaya gibi dimdik olursanız, bizler de umutla dolarız. Eğer siz desteğe muhtaç, sarsılmış, hüznün dolu olursanız bizler size daha fazla yüklenmemek için kendi içimize döneriz ki bu süreçte en önemli şey bundan sakınabilmek.

Sonuncusu ise hastaların kendilerine. Hayatımızın son günü ne zaman olur bilemeyiz. Uzun süreli hastalıklarla boğuşurken, bir anlık dikkatsizliklerle de can verebiliriz. Önemli olan olumsuz sonuçlara değil hayata tutunarak yaşamaya çalışmak. Unutmamalıyız ki yaşadığımız her gün ömrümüzden bir gün eksiltebilir ama hala elimizde yaşanacak bir günümüz var demektir!

Nasılsınız? sorusuna alacağımız kocaman bir “İyilik, SAĞLIK!” cevabıyla dolu bir ömür geçirmeniz dileğiyle hoşça kalın...

Dr. Gülfem ÇELİK

"Neden ben?" diye sorunca

49 yaşındayken; 1 Ekim 2009 tarihinde bir haftalık tedaviye rağmen iyileşmeyen yüksek ateş ve boğaz ağrısıyla semtimizde bulu-

nan özel bir hastaneye gittim. Gün boyu yapılan müdahaleler ve tetkikler sonrası en kısa sürede tam teşekküllü bir hastaneye gitmem gerektiğini söylediler. Bunun üzerine Başkent Üniversitesi Hastanesi Acil Bölümüne gittim. Burada enfeksiyon bölümünde bir günlük yatıştan sonra, üç doktor gelerek bende istenmeyen hücre gördüklerini söylediler. O anda daha az bilinçli olup söylenenin ne anlama geldiğini anlamamış olmayı istedim ama kanser olduğumu öğrendim. İlk anlarda dünya başıma yıkılmıştı ve ne yapmam gerektiğini bilemiyordum.

2 Ekim 2009 tarihinde Hematoloji Bölümüne yattım, 3 Ekim 2009'da ilik aldılar ve ertesi gün lösemi hastası olduğumu söylediler. Bu arada yüksek ateşim devam ediyordu. Öncelikle enfeksiyonu teşhis ve tedavi edip sonra lösemiye tedavi edeceklerini söylediler. Benim için zorlu süreç başlamıştı, yüksek ateşim devam ediyor, uyuyamıyor, halisünasyonlar görüyordum (Gözlerimi kapadığımda gözümün önüne canavarlar geliyordu). İyileştiğimde çizgi filmlerindeki canavarların nasıl çizildiğini anlayabiliyordum.

Enfeksiyon problemim çözüldüğünde doktorlarım geldi ve bana "seninle uzun bir yolculuğa çıkacağız" dediler. (Bu yolculuğun 2-3 ay olacağını düşündüm ama yolculuk halen devam ediyor.) Kemoterapiye başlayacaklarını söylediler, kabullenmekten başka yapacak hiç bir şey yoktu. Çok ağladım ve kendimi sorgulamaya başladım. Neden ben? Kime

kötülük yaptım da bu başıma gelmişti. Senelerdir sporun içindeydim, beslenmemde hiç problem yoktu. Sorun neydi! İşin içinden çıkamadım. Ziyarettime onkoloji doktoru olan yeğenimiz geldi, tedavi başarısının % 95 olduğunu ama %5'in içinde de olabileceğini söyledi. Kafamdaki sorgulamaları sonuçlandıramadım, doktoruma kimseye kötülük etmedim ama bu benim cezam olmalı dedim. O da bana karşı koridordaki çocukları göstererek, onlar çocuk ne suç işlemiş olabilirler ki dedi. Ben hala ne yanlış yaptım sorusuna takılmıştım. Sonunda doktoruma psikiyatrik desteğe ihtiyacım olduğunu söyledim, aynı gün psikiyatrist geldi ve ilaç tedavisine başladım.

Kemoterapi almaya başlayacağım gün çok heyecanlandım. Kemoterapi aparatını taktılar ama ben 15 dakika kafamı çevirip bakamadım. Kendimi korkmamam konusunda telkin ettikten sonra bakabildim. Artık benim yapabileceğim tek şeyin doktorlarımı dinlemek ve onlarla işbirliği yapmaktı. Mide bulantılarım başlamıştı. Kullanılan bulantı ilaçları sadece hafifletiyordu. Direnmeliyim diye kendimi şartlıyordum. Nihayet saçlarım da dökülmüştü. Nedense saçlarımın dökülmesi beni hiç etkilememişti.

İlk kemoterapiden sonra "tam remisyon" oldu dediklerinde bir anlam ifade etmemişti. Ne anlama geldiğini öğrendikten sonra daha da ümitlendim. Aylık pekiştirme tedavileri devam ederken "ilik nakli" gerektiğini, bunun için öncelikle kardeşlerimin doku uyumuna bakılacağını söylediler. Sonuç çok sevindiriciydi. Ablam ile 6/6, erkek kardeşim ile 4/6 uyum tespit edilmişti ve kendimi çok şanslı hissettim.

Nakil işlemlerine başlamaya karar verdik ve nakil hazırlık sürecine dahil olduk. 24 Mart 2010 tarihinde, ablamdan ilik nakli oldum. Nakil süreci önceki tedavilerden farklıydı, beni

doktorum öyle bir cevap verdi ki...

yerle bir etmişti, ama her şey yolunda gidiyordu. Tedavinin 12. gününde kan değerleri istenen düzeye yükselmişti ve sonuçlar beni daha direngen yapıyordu. 14. günde hastaneden taburcu olarak poliklinik takip sürecine geçtim. Sık olan poliklinik kontrollerim 6 ay sonra aylık olmaya başladı. Sonunda 6 aya çıkarmışlardı. Nakilden 1.5 yıl sonra mesleğim olan beden eğitimi öğretmenliğine dönmüştüm.

Her şey yolunda gidiyordu. Bu süreçte kızım ve oğlumun ne kadar etkilendiklerini fark ettim. Bu konuda kimse bizi uyarmamıştı. Kişiye gelen kanser aslında aileye geliyormuş. Türkiye’de uzun soluklu olan kanser tedavilerinde, psikolojik destek kısmının eksik olduğunu düşünüyorum. Halen bu yaraları sarmaya çalışıyoruz. Ayrıca kanser ile uzun soluklu mücadelede, yakın ailenin motivasyonu ve direncinin sonuca çok etkisi olduğunu düşünüyorum.

Tedavinin beşinci yılında, şifa bulduğumu değerlendirmiş iken kolumda çıkan zona belirtileri sonrasında yapılan kontrolde, lökosit değerlerimde düşüş ile kemik iliği kontrolünde kandaki "blast" oranında artış tespit edildi. Tekrar tedavi süreci başladı. Önce "azasitidin" tedavisi uygulanmasına karar verildi. Bu arada donörüm olan ablamdan alınan lenfosit üç kez verildi. Sonuç alınamadı ve tekrar ilik nakli yapılmasına karar verildi. Yakın akrabalarım-dan doku uyum testi yapılması yanında, Akriba Dışı Doku Bankası kanalıyla yurt içi ve yurt dışı kaynaklar araştırılarak uygun vericiler olup olmadığına bakıldı. Önce, yabancı birinden nakil olmasının daha verimli olabileceği değerlendirilmesine rağmen tekrar ablamdan yapılmasına karar verildi.

Ablam deneyimliydi, bu işin nasıl olacağını biliyordu ama kaygılıydı. Ablamın pozitif yaklaşımı, canıma can katmıştı.

İkinci kez ilik nakli gerekmesi beni epey endişelendirmişti. Acaba bu yolun sonu muydu? Gittiğim yol bildiğim bir yoldu ve çok ağırdı. Tekrar psikiyatra gittim ve ilaç tedavisine başladım. Bir ay sonra kendime kızdım, bu sorunu ilaç çözemezdi ben kendim çözmeliydim, ilk nakilde olduğu gibi ve ilaç almayı bıraktım.

Ocak 2017’de ikinci nakil için hastaneye yat-tım. On dördüncü günde hastaneden taburcu olarak poliklinik takip sürecine geçtim. Hastaneden çıkmadan önce beni beslenme, hijyen ve diğer konularda bilgilendirdiler. Şu anda onuncu ayımdayım. Kontrollerim devam ediyor. İlk naklimde altı ay sonra aylık kontrollerine geçmişken ikinci naklimde hala haftalık kontrollerim devam ediyor. Kendimi çok iyi hissediyorum. Doktorlarım değerlerimin düzeldiğini belirtiyorlar ama kontrolü elden bırakmıyorlar. Benim hikayem şimdilik bu kadar.

Kansere yakalanan kişilerin öncelikle bilime ve doktorlarına güvenmelerini, sorunlarını kafalarında çözmelerini, çözemedikleri noktaları doktorlarına danışmalarını, yapacakları şeyleri doktora danışarak yapmalarını önerebilirim. Bu arada basit olsa da tüm tedavi süreçlerinde doktorlarımın günlük 3 litre su içme tembihini toplamda belki bir kaç gün hariç uyguladım ve bazı hasta arkadaşlarımla karşılaşmış olduğu sorunların hiç birini yaşamadım. Basit ama önemli olduğunu düşünüyorum.

Bu konuda bana yardım eden bütün doktorlarıma ve diğer sağlık personeline teşekkür eder saygılarımı sunarım.

Z. Nilgün SAĞIR

Amerikan İlaç ve Gıda Kurumu (FDA) yeni ilaçları onayladı

Tirozin kinaz durdurucu grubundan **bosutinib** isimli ilaç kronik miyeloid lösemi hastalarının ilk sıra tedavisinde onay aldı. Daha önce imatinib tedavisine dirençli hastalarda kullanılmakta iken yeni çalışmalarla ilk sıra tedavi alacak hastalarda yararının gösterilmesi üzerine artık yeni tanı almış hastalarda da kullanılabilir.

Ciltte gelişen bir Hodgkin dışı lenfoma tipi olan Mikozis Fungoides hastalığında FDA tarafından yeni ilaç **-mogamulizumab-** onaylandı. Yapılan çalışmalarda en az bir sıra tedavi almış ama yanıt alınamamış veya yanıt alınıp nüks etmiş hastalarda bu ilacın başarılı sonuçları FDA onayını da beraberinde getirdi. Bu ilaç kötü hücrelerin (hastalıklı) yüzeyindeki bir bölgeyi tanıyarak orayı hedef alan bir antikor.

Hodgkin dışı lenfomanın yaklaşık %6 oranında görülen alt tiplerinden biri olan mantle (manto hücreli de denilebilir) hücreli lenfomada (MHL) ise **acalabrutinib** en az bir kez tedavi görmüş hastalarda etkili bulunarak onaylandı. Ağız yoluyla alınan bu ilaç öncülü olan ibrutinible beraber bu hastalıkta kullanıma girmiş oldu.

Bir diğer yüz güldürücü haber ise, enfeksiyon cephesinden geldi. Allojeneik (bir başkasından) kök hücre transplantasyonu (kemik iliği nakli) olan hastalarda erken dönemde önemli sorunlar yaratan sitomegalovirüs (CMV) isimli virüsün kanda tekrar canlanmasını engelleyen **letermovir** isimli yeni ilaçla nakil sonrası hastalar bu virüs açısından rahat bir nefes alacak görünüyor. Aslında sitomegalovirüs hepimizde önceden geçirilmiş bir enfeksiyon sonrası sessiz sedasız ve zararsız olarak mevcut; ancak bağışıklık sistemi zayıfladığında fırsatçılık yaparak canlanıyor ve önemli sorunlara yol açabiliyor.

5 Ocak 2018'de doktorlarımız dünyadaki son gelişmeleri değerlendirmek üzere bir araya geldi

Lösemi Lenfoma Miyelom
Hastalar ve Yakınları Eğitim Birliği Derneği

**Hastalar ve Yakınları için
Multipl Miyelom Hastalığı
Hakkında Eğitim Toplantısı**

Dünya
Multipl Miyelom
Farkındalık Ayı
Mart 2018

MM

Bu hastalık hakkında
öğrenmek istediğiniz her şey

Hastalar ve Hasta Yakınları soruyor,
Uzmanlar ve Hastalar cevaplıyor

Katılım ve Otopark Ücretsizdir.

9 Mart 2018 | Sheraton Hotel, Ankara | 13:30 – 17:00

Bilimsel Sekreteryası
Lösemi Lenfoma Miyelom Hastaları ve Araştırma Eğitim Birliği Derneği
Hastalıkları Caddesi No: 106/5
Cankaya 06540 Ankara
E-posta: info@losemilenfomamiyelom.org
Web: www.losemilenfomamiyelom.org

Organizasyon Sekreteryası
D Event Turizm Organizasyon
Hilal Mahallesi, Kaldırımaltı Sokak Kat: 3/1, Çankaya
06100 Ankara
Tel: 0312 438 12 39
E-posta: info@event.com.tr
Web: www.event.com.tr

Lösemi Lenfoma Miyelom
Hastalar ve Yakınları Eğitim Birliği Derneği

Hastalar Konuşuyor Hastalar ve Yakınları Soruyor

**6 LÖSEMİ
LENFOMA
MİYELOM
HASTALARI
KONGRESİ**

26 Mayıs 2018
Yer: Congressium, Sığirci - Ankara Saat: 08:30 - 17:00

• Bu hastalıklar hakkında öğrenmek istediğiniz her şey
• Hastalar ve hasta yakınları için yapılan tek ulusal kongre

Katılım Ücretsizdir

Lütfen web sayfamızdan veya e-posta yoluyla kaydınızı yaptırınız.

Bilimsel Sekreteryası
Lösemi Lenfoma Miyelom Hastaları ve Araştırma Eğitim Birliği Derneği
Hastalıkları Caddesi No: 106/5
Cankaya 06540 Ankara
E-posta: info@losemilenfomamiyelom.org
Web: www.losemilenfomamiyelom.org

Organizasyon Sekreteryası
D Event Turizm Organizasyon
Hilal Mahallesi, Kaldırımaltı Sokak Kat: 3/1, Çankaya
06100 Ankara
Tel: 0312 438 12 39
E-posta: info@event.com.tr
Web: www.event.com.tr

**BAĞIŞLARINIZ İÇİN;
LÖSEMİ LENFOMA MİYELOM HASTALARI VE ARAŞTIRMA
EĞİTİM BİRLİĞİ DERNEĞİ
GARANTİ BANKASI
KUĞULUPARK ŞUBESİ**

IBAN: TR02 0006 2001 3610 0006 2936 42

**ONLINE BAĞIŞ İÇİN:
www.losemilenfomamiyelom.org**